

Fjärde adventssöndagen 2021

Advent är en tid av förväntansfull längtan efter Jesu ankomst till oss och till hela världen. För att förbereda oss på denna ankomst och detta möte, får vi lägga allt åt sidan som kan hindra oss. Därför är advent en omvändelsens tid, då vi medvetet och frivilligt avstår från allt som står i vägen för detta förnyade och omvandlande möte med Jesus. Det är viktigt att vi inte ser det som en betungande plikt utan som en stor glädje. Om vi verkligen längtar efter någon, så överskuggar det allt annat. Samtidigt vet vi att det är så mycket som händer under advent som kan riskera att vi glömmer bort var vi har vårt fokus: det är julborden som skall avätas, det är julklappar som skall inhandlas, det är julstädning och julpynt. Därför gäller det att hitta rätt balans och inte drunkna i allt detta. Advent får inte bara bli en frosseriets och shoppingens högsäsong. Det gäller att hålla tungan rätt i mun och träffa väl avvägda val. Det är ett barn som vi väntar på och längtar efter, ett barn som är både Gud och människa, ett barn som vill frälsa oss, ett barn som är vår ende Frälsare, vår enda väg till Fadern och den eviga härligheten.

Jungfru Maria kan som så ofta ge oss ledning och inspiration för vårt liv. Vad gör hon medan hon väntar och längtar efter att hennes barn skall födas? Jo, hon beger sig skyndsamt i väg för att hjälpa en äldre släkting, Elisabeth. I stället för att bara tänka på sig själv och allt som måste göras för att ta emot sitt eget barn, väljer hon att visa omsorg om någon som behöver hjälp. Tänk om vi kunde göra något liknande nu i advent, då skulle det säkert bli både en bättre advent och en ännu bättre jul för oss. Det finns otaliga äldre människor som väntar förgäves på besök nu under advent, när alla springer benen av sig för att köpa en massa saker som ingen egentligen behöver. Ett sådant Elisabeth-besök borde vara en självklarhet under advent för var och en av oss.

Dialogen mellan Elisabeth och Maria är fascinerande. Det är bara Elisabeth som för ordet, och det gör honom inspirerad av den helige Ande. ”Välsignad är du mer än andra kvinnor... Salig hon som trodde, ty det som Herren har låtit säga henne skall gå i uppfyllelse” (Luk 1:42-45). Elisabeths ord uttrycker det som kyrkans tradition alltid har sagt om Jungfru Maria. Hon är salig eftersom hon med hela sitt väsen trodde och litade på Guds budskap och löfte, att hon skulle få bära Guds enfödde Son i sitt jungfruliga sköte och föda honom till världen, för vår frälsnings skull. Därför är hon den välsignade bland kvinnor och visar oss alla hur vi skall ta emot Gud, i tro och tillit till hans nåd och kärlek.

Evangeliet ger oss inte bara denna dialog mellan Elisabeth och Maria utan också en ordlös, men äkta dialog mellan de barn som de båda bär inom sig. Det är två foster som möts, Jesus och Johannes Döparen. ”När mina öron hörde din hälsning, sparkade barnet till i mig av fröjd” (Luk 1:44), säger Elisabeth som känner hur

hennes barn gläder sig i modersskötet över att få möta Jesus Frälsaren. Kan man tänka sig en vackrare bild av vad det är att vara ett foster i väntan och längtan efter att få födas och få se sin Frälsare.

När vi begrundar Jesu liv, försummar vi ibland att se på honom som ett foster som vilar tryggt i sin moders sköte i väntan på att få se dagens ljus. Denna aspekt av Jesu mysterium får en äkta profetisk klang i vår tid, när många foster aldrig får se dagens ljus. Men Guds oändliga omsorg och kärlek gäller alla människobarn. Ingen och ingenting kan beröva oss denna faderliga kärlek. Genom att bli människa i Jesus Kristus har Gud identifierat sig med varje mänsklig varelse från det första späda ögonblicket i moderlivet till det sista andetaget. Även om vi människor inte alltid vill respektera varandra på detta sätt, så kan det inte ta ifrån någon Guds kärlek.

”Kristus säger när han inträder i världen... Se, jag har kommit för att göra din vilja” (Heb 10:5, 9). Jesus har trätt in i världen för att göra Faderns vilja, för att förverkliga hans frälsningsplan. ”Efter denna Guds vilja har vi helgats genom att Jesu Kristi kropp blev offrad en gång för alla” (Heb 10:30). Jesus föds till världen för att offras på korset för världens liv. Redan från början är han kallad att ge sitt liv för oss. Det finns en kontinuitet från den hårda och smutsiga krubban till korsets outhärdliga smärta. Allt i Jesu liv är till för oss. Vår frälsning är det enda syftet med hans födelse, liv och död. Så högt älskade är vi av Fadern, att han inte tvekar att offra sin Son för oss och vår befrielse. Så värdefulla är vi i Faderns ögon att han utger sin Son och låter honom falla i människors händer, alltså det värsta som kan drabba en människa.

Redan i advent, redan innan Jesus har fötts, får vi begrunda hans smärtorika död och det bittra slutet på hans liv bland oss och för oss. Det är så lätt att bara se på advent och Jesu födelse i romantikens skimrade ljus. Det är så lätt att blunda för mörker, lidande och död. Det är så lätt att fastna i illusioner om vår egen snällhet och vår förmenta godhet. Det barn som vi väntar på kommer alltid att bli avvisat, förnekad och bortglömt. Också vi kristna som säger oss längta efter honom, ägnar mer tid åt onödigheter och allt slags tjafs när det väl kommer till kritan. Just därför måste advent verkligen bli en omvändelsens tid. I sin mildhet nöjer sig detta barn med så litet. Ett enda litet Elisabeth-besök kan ändra hela atmosfären i vårt adventsfirande. En liten gåva till barnen i Burundi kan befria oss från självvisketens tyranni. Men skjut inte upp det till morgondagen, det är just nu vi måste förbereda vårt hjärta så att det kan ta emot Barnet som skall födas och som vill ta gestalt i oss, förvandla oss, helga oss och rena oss. Det finns ingen gräns för allt vad detta barn vill ge oss...